

Spm. nr. US 47**Morten Østergaard (RV):**

Nu har ministeren jo væsentlig mere erfaring med forhandlinger i Folketinget, end jeg har, men man kan undre sig lidt over den her meget skriftlige procedure. Det, jeg vil tro kan være problemet for ministeren, er, at når man har fået tingene på skrift, så fanger bordet jo ligesom også.

Derfor kan ministeren jo ikke på sit eget område løbe fra, at i det brev, som indenrigs- og sundhedsministeren har modtaget af 12. maj 2005, står der, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet ønsker, at regionerne bør sikres egen ret til at udskrive skatter, men med afsæt i regeringens lovforslag ønsker at indgå konstruktivt i forhandlingerne, hvorefter der er forslag til § 79, § 120, § 209 og § 119.

Derfor kan ministeren jo ikke blive ved at hævde, at der ikke er præcise, konkrete forslag, som tager udgangspunkt i, at grundstrukturen ligger fast. Kan ministeren ikke bekræfte, at det er indholdet af det brev, ministeren har modtaget?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg må sige til hr. Morten Østergaard, at jeg ikke har introduceret nogen skriftlig procedure her. Det er sådan set Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre selv, der syntes, at det har været nyttigt at sende en stor, lang klageskrivelse til statsministeren, og i øvrigt har tilrettelagt et forløb, hvor man først gav medierne indseende i det. Paradoksalt nok fuldstændig samtidig med, at partiernes repræsentanter indgik en aftale i Skatteministeriet, sad de to ledere af de respektive partier og fortalte den danske verdenspresse, at der ikke er én minister, der gider snakke med oppositionen. Altså, det forløb har man jo selv ansvaret for.

Jeg synes, det er rart, at der er kommet et brev til hver enkelt minister, hvor man område for område kan begynde at ane konturerne af, hvordan argumentationen skærpes. Det er jo sådan set det, vi aftalte før Kristi himmelfart-ferien i øvrigt på mit forslag, for vi har brug for det for at komme videre, og jeg synes da bestemt, at der i det brev, jeg selv har modtaget om L 74, er elementer, som gør det relevant at diskutere videre. Det er helt fint, og det er jo så også det, der er designet og processen, og som skal finde sted, jeg tror det er på torsdag.

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, det er en meget let omgang med historien, at ministeren hævder, at det ikke er regeringen, der har lagt op til, at der skal være skriftlighed i denne procedure, når vi gang på gang er blevet mødt med kravet om at præcisere vores krav og levere det på skrift, inden der kunne være forhandlinger.

På ministerens eget område har de her punkter, men ikke i den konkrete paragrafform, været fremlagt, for ministeren har tydeligvis ikke kunnet forstå, hvad der foregik efter førstebehandlingen, og også efterfølgende har det været præciseret ved forskellige lejligheder rundt omkring, men nu ligger det altså konkret og skriftligt. Alligevel er der en mødefrekvens på, skal vi sige hver fjerde uge, eller hver tredje uge, når mødet på torsdag er holdt.

Er det virkelig sådan, at ministeren tror, at man kan tale sig til et forlig gennem medierne eller på andre måder uden at føre konkrete forhandlinger, uden at udforske, hvori uenigheden består, og hvilke broer der kan bygges? Er det ministerens opfattelse, at det er den mest fremkommelige måde at lave generationers største forandring af den offentlige sektor i Danmark på?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det står mig lysende klart, hvori uenigheden består. Det, det har knebet med at få til at stå klart, er, hvor langt S og R er parat til at strække sig for at tage et medansvar her. Det er jo den vej, pilen vender.

Regeringen har en aftale. Regeringen har et flertal for sin aftale i Folketingssalen. Regeringen har givet en stribe indrømmelser til S og R. Hver gang S og R har forladt lokalet, har vi ikke spolet filmen tilbage, men har stået ved de indrømmelser, der er givet. Det er således et meget velkonsolideret projekt, der ligger foran os.

Oven på folketingsvalget bliver der sendt nye signaler, specielt fra Socialdemokratiet, hvor den nye formand jo meget klart siger, at hun har svært ved at forklare, hvorfor man i sin tid slet ikke er med i projektet, og at man nu gerne vil ind og tage et medansvar. Derfor sidder vi jo med en forventning om, at man fra oppositionens side er i stand til at præcisere, hvad det så er for forandringer, der skal til, vel at mærke ikke forandringer, der samlet har den karakter, at regeringen og Dansk Folkeparti nu ender med at blive enige med S og R om det, vi ikke kunne